

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. K., nar. dne
trvale bytem
adresa pro doručování:

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č.j. JMK 17063/2016, Sp. zn.: S-JMK 157318/2015/ODOS/lb,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č.j. JMK 17063/2016, Sp. zn.: S-JMK 157318/2015/ODOS/lb (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 21. 10. 2015, č.j. OD-ČJ/64567-15/PIM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 16. 2. 2015 v 22:25 hod. řídil na pozemní komunikaci I. třídy č. 52 ve směru jízdy na Brno u BČS Unicorn v k.ú. Modřice osobní motorové vozidlo tov. zn.,, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v úseku, kde je povolena maximální rychlost 90 km/h naměřena rychlost 147 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 7000 Kč, zákaz činnosti na 7 měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval přezkumem prvostupňového rozhodnutí ve světle vznesených odvolacích námitek. V první řadě shledal prvostupňové rozhodnutí jako přezkoumatelné a srozumitelné. K námitce, že prvostupňový orgán nerozhodl o žádosti ze dne 14. 4. 2014 o postoupení věci, žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 55 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) nemusí být o této záležitosti vydáváno rozhodnutí. Sama okolnost, že obviněný bydlí nebo se zdržuje mimo obvod příslušného správního orgánu, není důvodem pro postup podle ustanovení § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, přičemž výjimku mohou představovat kupř. stáří, těžká nemoc, invalidita, péče o nezletilé děti atd. Vzhledem k tomu, že žalobce takové skutečnosti neprokázal, neshledal žalovaný důvod pro postoupení věci.

Dále žalovaný shrnul postup prvostupňového orgánu ve správním řízení. Z hlediska zjištění skutkového stavu věci. Podle názoru žalovaného v projednávané věci ze shromážděných podkladů vyplýval závěr, že žalobce se přestupku dopustil. Vyplývá to jednak ze záznamu o měření rychloměrem PolCam PC 2006, a jednak údaje policistů v oznámení o přestupku, přičemž o osobě řidiče není v dané věci sporu. Podle ověřovacího listu byl silniční rychloměr PolCam PC 2006 řádně kalibrován. Měření rychlosti tedy bylo provedeno orgánem k tomu oprávněným a představuje zákonně získaný důkaz, přičemž i při zohlednění možné odchylky měření tento záznam bezpečně prokazuje, že vozidlo žalobce jelo minimálně rychlostí 142 km/h.

K námitce nevyřešení námitek podjatosti žalovaný odkázal na to, že námitka podjatosti vůči oprávněné úřední osobě byla pravomocně vyřešena rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č.j. JMK 93952/2015, které nabylo právní moci ke dni 3. 8. 2015 a přezkumné řízení vůči tomuto rozhodnutí nebylo zahájeno. Je zapotřebí presumovat správnost tohoto rozhodnutí a k následujícím námitkám podjatosti již nebude zaujímat žádné další stanovisko. Žalobce navíc neuvádí důvody pro vyslovení podjatosti, potažmo jejich zájmu na výsledku řízení.

Skutkový stav byl prokázán bez důvodných pochybností, přičemž stěžejním podkladem pro vinu žalobce je výstup z měřicího zařízení, z něhož je dostatečně

prokazatelná rychlost měřeného vozidla. Z přiložených fotografií je zřejmé poškození svislého dopravního značení IP 15b – konec silnice pro motorová vozidla, avšak předmětné fotografie ani videozáznam nelze vztáhnout k okolnostem spáchání skutku, tedy k danému místu a času. Žalobce se navíc ve smyslu odvolací námitky nevyjádřil na místě zasahujícím policistům, přičemž konec silnice pro motorová vozidla je na předmětné komunikaci označen další svislou dopravní značkou IP 15b s dodatkovou tabulkou E 3a a s uvedenou vzdáleností 2000m, kterou žalobce míjel ještě dříve před faktickým koncem silnice pro motorová vozidla, a následně také míjel další svislé dopravní značení IP 15b s dodatkovou tabulí E 3a s uvedenou vzdáleností 500m. Je tedy zřejmé, že žalobce měl a mohl vědět o konci silnice pro motorová vozidla na základě dalších umístěných dopravních značení.

Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, prvostupňový orgán ani žalovaný neprovedly další důkazy. Návrhy žalobce na provedení svědecké výpovědi tedy byly žalovaným vyhodnoceny jako nedůvodné. Pro zjištění skutkového stavu nebylo zapotřebí ani vyjádření pracovníka správce komunikace, s tím, že řidič měl a mohl vědět, že se blíží konec silnice pro motorová vozidla s ohledem na výše rozebrané dopravní značení na předmětné komunikaci. Zasahující policisté poskytli veškerý důkazní materiál svědčící o vině žalobce.

Žalovaný neshledal žádné pochybení ani ve vyhodnocení otázky zavinění žalobce, uložení sankce ani v samotné kvalifikaci pod zákonnou skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, vyhodnotil podané odvolání jako nedůvodné, zamítl je a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

Žalobce ve své žalobě proti napadenému rozhodnutí a jejím doplnění uvedl následující žalobní body. Prvostupňový orgán se dopustil pochybení při zjišťování skutkového stavu, neboť dopravní značka omezující rychlost jízdy nebyla nainstalována v souladu se zákonem. Policisté k oznámení o přestupku nepřiložili důkazy, že dopravní značení bylo v den údajného spáchání přestupku v souladu se zákonem, přičemž žalobce předložil důkaz o opaku, který byl pořízen následující den, ale nikdo se jím nezabýval.

Dále žalobce namítl několik procesních pochybení prvostupňového orgánu. Předně uvedl, že o jeho žádosti o postoupení věci orgánu příslušnému podle místa bydliště žalobce nebylo rozhodnuto. Žalobce kromě toho podal námitku podjatosti, o níž sice bylo rozhodnuto, nicméně na toto rozhodnutí bylo z jeho strany reagováno námitkou systémové podjatosti a prvostupňový správní orgán v rozporu s ustanovením § 14 vydal rozhodnutí, což není úkon, který nesnesl odkladu.

V odvolání žalobce navrhl, aby byli vyslechnuti svědci, kteří se žalobcem ve vozidle jeli, a dále předložil čestné prohlášení. Důkazní návrh výsledkem svědků nemohl uplatnit před prvostupňovým orgánem, neboť prvostupňový orgán nepočkal na rozhodnutí o námitce podjatosti a vydal rozhodnutí v jeho nepřítomnosti. Na tyto návrhy však žalovaný nereagoval.

Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, aniž by žalobce nebo jeho zmocněnce seznámil s podklady před vydáním rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž poukázal na ustanovení § 93 správního řádu.

Konečně žalobce uplatnil námitku prekluze odpovědnosti za přestupek, neboť žalobce převzal napadené rozhodnutí dne 17. 2. 2016, nicméně žalovaný vyznačil na doložce právní moci den 15. 2. 2016. Jednoletá promlčecí lhůta podle názoru žalobce uplynula ke dni 16. 2. 2016, tedy jeden rok ode dne, kdy se skutek stal.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení a vrácení napadeného rozhodnutí žalovanému s tím, že v dalším řízení bude řízení o přestupku zastaveno, neboť odpovědnost za přestupek po uplynutí jednoho roku zanikla podle § 20 zákona o přestupcích. Dále navrhl přiznání náhrady nákladů řízení i s odkazem na náhradu škody způsobenou nezákonným postupem žalovaného.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a své rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné.

K námitce prekluze odpovědnosti za přestupek žalovaný poukázal na skutečnost, že nejprve doručoval zmocněnci žalobce, jemuž bylo doručeno ke dni 8. 2. 2016 a podle názoru žalovaného účinně, nicméně téhož dne byla žalovanému doručena výpověď plné moci ze dne 5. 2. 2016, což mu v okamžiku výpravy napadeného rozhodnutí nebylo známo. Nicméně napadené rozhodnutí bylo zasláno i přímo žalobci, přičemž zásilka byla v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu uložena u České pošty, s.p. a úložní doba uplynula dne 15. 2. 2016. Okamžik doručení se tak nevztahuje k osobnímu převzetí písemnosti žalobcem dne 17. 2. 2016, ale ke splnění podmínek fikce doručení. Prekluzivní lhůta tak byla v dané věci zachována.

Stran zjištění skutkového stavu věci žalovaný poukázal na napadené rozhodnutí K námitce nepostoupení spisového materiálu na žádost žalobce dále uvedl, že žalobce neprokázal žádné skutečnosti, které by byly důvodem pro postoupení věci do místa trvalého bydliště žalobce. K nepostoupení věci se vyjádřil prvostupňový orgán sdělením ze dne 16. 4. 2015, avšak dvojinstančnost byla zachována vzhledem k tomu, že žalovaný přezkoumával nepostoupení spisového materiálu v rámci odvolacích námitek. I když o žádosti žalobce nebylo rozhodnuto, touto vadou nebyl žalobce zkrácen na svých právech a nedošlo tak k nezákonnosti procesního postupu ani napadeného rozhodnutí žalovaného.

K námitce podjatosti uvedené v podnětu ze dne 5. 8. 2015 k přezkoumání rozhodnutí o námitce podjatosti žalovaný uvedl, že se s totožnými námitkami vypořádal v rozhodnutí ze dne 20. 7. 2015, č.j. JMK 93952/2015, a nebyla splněna podmínka pro uplatnění systémové podjatosti. Nadto žalovaný odkázal na výkladu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu s tím, že námitky proti jiným než úředním osobám podílejícím se na projednávání a rozhodnutí věci nejsou námitkou podjatosti. Konečně stran namítaného porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že žalobce byl poučen v předvolání k ústnímu jednání, kterého se však nezúčastnil a rezignoval tak na výkon svých práv.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě uvádí, že žaloba je přípustná za podmínek § 65 s.r.s. a násl. a je podána osobou oprávněnou.

Jelikož žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, krajský soud nařídil ve věci jednání, které se uskutečnilo dne 19. 3. 2018. Jednání proběhlo v neomluvené neúčasti žalobce a za přítomnosti zástupkyně žalovaného. Krajský soud v první řadě stručně shrnul meritum věci, obsah žaloby, vyslechl přednes vyjádření žalovaného a rekapituloval podstatný obsah soudního a správního spisu.

Ze **správního spisu** vyplývají následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Z oznámení přestupku ze dne 16. 2. 2015 vyplývá, že žalobce s přestupkem souhlasil. Prvostupňovému orgánu byla doručena žádost o postoupení spisového materiálu ze dne 10. 4. 2015, kde žalobce požadoval postoupení věci správnímu orgánu podle místa trvalého pobytu žalobce ve smyslu § 55 zákona o přestupcích. Na to prvostupňový orgán odpověděl sdělením ze dne 16. 4. 2015, v němž uvedl, že neshledal k tomuto postupu důvody. Dále prvostupňový orgán zaslal žalobci předvolání k ústnímu jednání na 4. 5. 2015, načež žalobce reagoval podnětem s návrhy ze dne 2. 5. 2015, v rámci něhož vznesl námitku podjatosti vůči JUDr. L. P. a připojil nedatovanou fotografii dopravního značení z místa přestupku. Usnesením ze dne 25. 5. 2015 prvostupňový orgán rozhodl o tom, že JUDr. P. není podjatý, proti čemuž žalobce podal odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č.j. JMK 93952/2015, sp.zn. S-JMK 82878/2015/ODOS/Ša. Následně byl žalobce opětovně předvolán k jednání na den 18. 9. 2015, které se uskutečnilo bez žalobce a jeho zmocněnce, přičemž z protokolu o jednání nevyplývá, že by byl prováděn důkaz fotografií z místa přestupku předloženou žalobcem. Žalobce následně prvostupňovému orgánu doručil sdělení k předvolání ze dne 16. 9. 2015 obsahující opět námitku podjatosti s tím, že považuje ústní jednání za nezákonné. Na to prvostupňový orgán odpověděl přípisem ze dne 14. 10. 2015 s tím, že námitka podjatosti je zjevně opakovaná a není třeba znovu o ní rozhodovat. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 10. 2015, proti němuž žalobce podal blanketní odvolání ze dne 12. 11. 2015, které doplnil přípisem ze dne 4. 12. 2015. V příloze doplnění odvolání je připojeno CD a fotografie z místa spáchání přestupku (nedatované). Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, které doručoval zasláno zmocněnci i žalobci (na obě uvedené adresy). Zmocněnec převzal dne 8. 2. 2016, nicméně žalovanému bylo doručeno dne 11. 2. 2016 odvolání plné moci ze dne 5. 2. 2016. Zásilka adresovaná žalobci byla uložena na poště dne 4. 2. 2016, přičemž podle připojené doručenký úložní doba uplynula dne 15. 2. 2016 a žalobce si poté převzal zásilku dne 17. 2. 2016.

Jelikož strany neměly žádné návrhy na doplnění dokazování, krajský soud ukončil dokazování a po slyšení závěrečného návrhu žalovaného přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

Žaloba není důvodná.

Úvodem krajský soud konstatuje, že předmětná věc je typickým příkladem postupu účastníka řízení ve snaze vyhnout se prostřednictvím různých procesních návrhů a zdržovacích taktik (využití zmocněnce, výpověď plné moci) nástupu následků přestupkové odpovědnosti. Projevy této obstrukční strategie jsou zcela jasně patrné jak v prvostupňovém, tak i v odvolacím řízení.

Ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci. Nejprve se z povahy věci krajský soud zabýval námitkou prekluze odpovědnosti za přestupek, neboť v případě její důvodnosti by již nebyl důvod pokračovat

v přezkumu důvodnosti dalších námitek. Jak vyplývá dostatečně zřejmě z oznámení o přestupku, došlo ke spáchání přestupkového jednání žalobce dne 16. 2. 2015 v 22:25 hod., což ani sám žalobce nečiní sporným. V souladu s ustanovením § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do dne 30. 9. 2015 (novela zákonem č. 204/2015 Sb.) platilo, že *„Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“* Krajský soud uvádí, že jelikož přestupkové jednání proběhlo v době účinnosti tohoto ustanovení, pak na něho není možno vztáhnout nové znění tohoto ustanovení účinné ode dne 1. 10. 2015 (čl. II bod 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb.). Z toho pak vyplývá, že pokud k přestupkovému jednání došlo dne 28. 1. 2015, prekluzivní lhůta počala plynout následujícího dne a skončila dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek, tedy dne 28. 1. 2016. Podle ustáleného výkladu citovaného ustanovení dále platí, že správní orgány musejí přestupek v rámci zákonné prekluzivní lhůty nejen projednat, ale také docílit nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 61/2010-89, přístupný na www.nssoud.cz).

Jak krajský soud zjistil ze správního spisu, napadené rozhodnutí bylo doručováno žalovaným zároveň doručoval zasláno zmocněnci i žalobci (na obě jím uvedené adresy). Zmocněnec převzal dne 8. 2. 2016, nicméně žalovanému bylo doručeno dne 11. 2. 2016 odvolání plné moci ze dne 5. 2. 2016 s tím, že mu bylo doručeno rozhodnutí, které mu nenáleží. Zásilka adresovaná žalobci (na adresu) byla uložena na poště dne 4. 2. 2016, přičemž podle připojené doručky úložní doba započala běžet dne 4. 2. 2016 a žalobce si poté převzal zásilku dne 17. 2. 2016.

V souladu s pravidly pro doručování obsaženými v ustanovení § 23 odst. 1 až 5 a správního řádu platí, že *„Nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží (§ 23 odst. 1 správního řádu). Písemnost se uloží u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že pokud si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty (tzv. fikce doručení).“*

Krajský soud se ztotožňuje se žalovaným, že napadené rozhodnutí bylo doručeno osobně žalobci nejpozději ke dni 15. 2. 2016 (uplynutím úložní doby a nastoupením účinků fikce doručení), a nikoliv až ke dni 17. 2. 2016, kdy si žalobce osobně zásilku převzal. Nadto krajský soud zcela kvituje úvahu žalovaného (vyjádřenou ovšem pouze v jeho vyjádření a neodpovídající datu vyznačenému na doložce právní moci připojené k napadenému rozhodnutí), že by bylo možno ve věci vycházet i z dřívějšího doručení napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce, který k datu vypravení napadeného rozhodnutí žalovanému byl právoplatným zástupcem žalobce. Bez ohledu na to lze k této námitce žalobce uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo účinně žalobci doručeno před uplynutím prekluzivní lhůty ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, k němuž došlo dnem 16. 2. 2016.

Dále se krajský soud zabýval zbývajícimi žalobními body, v nichž žalobce sdružil námitky směřující k průběhu řízení před oběma správními orgány. V první řadě žalobce

namítal, že nebylo rozhodnuto prvostupňovým orgánem ve věci jeho žádosti o postoupení věci správnímu orgánu příslušnému podle místa jeho bydliště. K tomu krajský soud uvádí, že správní orgány vycházely v tomto ohledu správně z právní úpravy obsažené v ust. § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, podle něhož platilo, že „[m]ístně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje.“

Je tedy zjevné, že přímo přestupkový zákon potencialitu postoupení věci z důvodu vhodnosti jinému správnímu orgánu předpokládá. Nikterak se však již nevyslovuje k tomu, jakým způsobem k takovému postoupení dochází. Za podpůrného použití ust. § 131 odst. 5 správního řádu však lze dospět k závěru, že k postoupení dochází na základě vydání usnesení, které se účastníku řízení oznamuje doručením jeho stejnopisu ve smyslu ustanovení § 72 správního řádu. Shodný názor lze vysledovat i v relevantní komentářové literatuře týkající se ustanovení § 55 odst. 3 zákona o přestupcích a ustanovení § 131 odst. 5 správního řádu (viz k tomu Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 640 – 641; dále také Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání, C. H. Beck, 2013, s. 326). Krajský soud k tomu uvádí, že v případě vyhovění žádosti žalobce a postoupení věci by nepochybně mělo být vydáno usnesení ve smyslu uvedeného výkladu předmětných ustanovení. Nicméně pokud správní orgán nedospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro postoupení a tyto své závěry sdělil žalobci pouze formou „sdělení“, nepovažuje to krajský soud za procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 1. 2014, č.j. 42 A 2/2012 – 49, přístupný na www.nssoud.cz). Je třeba poukázat na to, že zákon zde zcela ponechává úvahu o eventuálním postoupení věci z důvodu vhodnosti na správním orgánu v jeho diskreci a nepředvídá uplatnění dispozičního mechanismu ze strany účastníka řízení. Navíc přezkum této procesní otázky lze řešit v odvolacím řízení proti rozhodnutí ve věci. Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí ke správnému závěru, že žalobce netvrdil důvody, které by mohly založit vhodnost postoupení věci na základě správní úvahy prvostupňového orgánu správnímu orgánu příslušnému podle bydliště (resp. trvalého pobytu) žalobce. Tato námitka tedy není důvodná.

Co se týká námítky tzv. systémové podjatosti, o níž nebylo rozhodnuto, krajský soud rovněž neshledal žádné porušení procesních předpisů. Žalobce podal nejprve dne 2. 5. 2015 námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě JUDr. L. P., která byla ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu předložena představenému této úřední osoby (vedoucímu odboru dopravy Městského úřadu Šlapanice) k posouzení s tím, že byla shledána nedůvodnou. Usnesením ze dne 25. 5. 2015 prvostupňový orgán rozhodl o tom, že JUDr. P. není podjatý, proti čemuž žalobce podal odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č.j. JMK 93952/2015, sp.zn. S-JMK 82878/2015/ODOS/Ša. Pokud žalobce namítl podjatost oprávněné úřední osoby opětovně podáním ze dne 16. 9. 2015 (doručené prvostupňovému orgánu dne 21. 9. 2015) a uplatnil opět tytéž důvody (nesprávnost procesního postupu jmenované úřední osoby), které pouze de dicto nazval „systémovou podjatostí“, nebyl žádný důvod k tomu, aby prvostupňový orgán opakovaně postupoval ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dospěl ke zcela správným závěrům, že tento postup prvostupňového orgánu byl zcela správný a nedošlo tak k procesnímu pochybení tvrzenému žalobcem. Obiter dictum krajský soud uvádí, že

z podání žalobce žádné okolnosti podřaditelné pod pojem „systémová podjatost“ ani nevyplývaly (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, přístupný na www.nssoud.cz).

Ohledně žalobní námitky, že žalovaný nepřihlédl k návrhu na provedení svědecké výpovědi obsaženého v doplnění odvolání ze dne 4. 12. 2015, krajský soud uvádí, že prostor pro provádění dokazování je konstruován zejm. v prvostupňovém správním řízení. Není vyloučeno, aby odvolací orgán sám provedl dokazování, avšak musí k tomu existovat určité procesní důvody, které zároveň znemožňují, aby odvolací orgán zrušil prvostupňové rozhodnutí a vrátil věc k doplnění dokazování prvostupňovému orgánu. Vzhledem k pasivitě žalobce v prvostupňovém řízení (neúčast na ústním projednání věci) nelze nevidět zřejmou účelovost jeho procesní taktiky, kdy se svými důkazními návrhy (kromě fotografie z místa přestupku) oslovil správní orgány až v odvolacím řízení. Takový důkazní návrh evidentně nese stopy obstrukční procesní strategie a účelového protahování správního řízení s cílem docílit zániku odpovědnosti za přestupek. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s tím, proč k těmto důkazním návrhům nepřihlédl a další dokazování v odvolacím řízení neprováděl.

Krajský soud k tomu dále uvádí, že z fotografií z místa přestupku, které žalobce doložil, není vůbec patrné, kdy byly pořízeny, a proto by nemohly ani v případě provedení důkazu být oporou pro závěr, že dopravní značka „Konec silnice pro motorová vozidla“ (IZ 2b) byla v době přestupkového jednání vyvrácena, jak ukazuje fotodokumentace žalobce. Konečně žalovaný podepřel svůj závěr úvahou o dostatečném dalším dopravním značení v úseku před inkriminovaným místem přestupkového jednání, což žalobce nijak nezpochybnil. Pokud žalobce tvrdí, že bylo povinností policistů prokázat, že předmětné dopravní značení bylo v místě přestupkového jednání v pořádku, není tomu tak. Je na žalobci, aby v případě nesouhlasu s obviněním ze spáchání přestupku zpochybnil povinnost uloženou dopravní značkou, kterou měl uposlechnout. Je pravdou, že žalobce fotografii z místa spáchání přestupku doložil již jako přílohu podání ze dne 2. 5. 2015, nicméně ani tato fotografie nebyla datována. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal v postupu žalovaného ani prvostupňového orgánu žádné pochybení, neboť skutkový stav byl zjištěn prvostupňovým orgánem dostatečně a žalobcem navrhované důkazy by ani v případě svého provedení nemohly zvrátit posouzení otázky viny žalobce.

K námitce, že žalobce měl být i v řízení před žalovaným seznámen s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu, krajský soud uvádí následující. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že povinnost dát účastníku řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu platí obdobně i pro odvolací orgán. Ten je však povinen aplikovat toto ustanovení pouze tehdy, je-li k tomu z hlediska konkrétních procesních okolností dán důvod. To znamená, že pokud v odvolacím řízení jsou obstarány další podklady pro rozhodnutí, které by účastníku řízení nebyly známy, je třeba dát mu znovu příležitost k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2015, s. 193). K takové situaci však v posuzované věci nedošlo, neboť ve správním spisu byly oproti prvostupňovému správnímu spisu pouze podklady zaslané samotným žalobcem (přílohy doplnění odvolání ze dne 4. 12. 2015). Za této situace krajský soud souhlasí se žalovaným, že nebylo nutno žalobci znovu vyzývat k uplatnění práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí, neboť

žalobci byl obsah správního spisu v jeho celku znám. V prvostupňovém řízení byl žalobce poučen v předvolání k ústnímu jednání o tom, že má právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu u ústního jednání. Pokud žalobce toto právo ani v termínu ústního jednání ani později neuplatnil, nelze to klást k tíži správním orgánům.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. března 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.